

Oli pappi parin tekaissut,
vihkijuhla vietettynä.
Eessä arki alkamassa
yhteisen elon alussa.

Aatun mieltä askaroitti,
miten neuvois nuorikkoa,
että entisen mukahan
ajan mennehen tavalla
arvostaisi miehenpuolta.

Uros vihdoin uskalsikin,
miettehet sanoiksi laati.
"Muistanetko kultaseni
opetusta suuren kirjan,
ken on luotu vaimon pääksi?"

"Toki tuon mä tietänenkin,
sanomattakin on selvä,
ensin mies ja vaimo sitten."

Hyvillänsä mies hyräili,
liiton uskoi kestäväksi,
nöyrän löysi nuorikoksi,
kumppaniksi kuuliaisien.

Puolisonsa tunsu Liinu,
niinpä tuumi yksinänsä:
Kyllähän sä kultaseni
olet pää ja saatkin olla,
minä päätän olla kaula,
joka päätä kääntelevi,
jussukkaani johtelevi
oman mielensä mukahan.

Hommat hoiti vaimo valpas,
tiesi missä kaappi seisoi.
Ei tunnettu nalkutusta,
kaulin myös ei kapsutellut.
Lipevästi kiprutellen
kultoansa kuskaeli.

Aatu kiitti tyytyväisnä
sävyisästä puoliosasta,
milloinkaan ei miestä moiti,
silmäin eessäkään ei suihki.

Parisuhteen säpinässä

Kirjoittanut Helmi Latva

Johan miestä potki onni
valitessa vaimoansa.
Lujaa siellä mentihinkin
parisuhtehen humussa,
Aatu herra kartanossa,
vaimo nöyrä, myöntyväinen,
ketunhäntä kainalossa.

Onnen pikku pirpanoita
Etsin onnen itselleni
pienoisista pirpanoista.

Monesti ei taipaleelle
ilot suuret ilmestyne,
paukkupommit poksahtele,
ei aukene aarrearkut.

Korin kukkuran kokoilen,
ympäriltäni yhytän,
sieltä täältä tarpehia:
Ystävän käden ojennus,
lapsosien kirkas katse,
hiljaisuutta metsätiellä,
aallon leikit hietikolla,
kaunis katse kukkasien,
kevätkoivun tuore tuoksu,
punamansikan makeus,
satakielen soinnuttelut,
iltahetki porraskuulla
auringon asettuessa.

Illan tullen kummastelen,
kukkuroillaan kun on koppa
onnen pikku pirpanoita.
Ymmärsinhän etsiskellä,
korvillani kuulostella,
katsella avoimin silmin,
palat parhaat poimiskella
rosoisen polun ohesta.